

[Elmquist.]

denne Paragraf fornødne Oplysninger og Opgørelser. Det andet Spørgsmaal, som man særlig har diskuteret i Udvalget, er Spørgsmaalet om Anvendelsen af § 5, specielt, hvilke særlige Forhold der skal være til Stede, for at denne Paragraf, som giver Ministeren Ret til Indlemmelse, uden at Ønsket herom tiltrædes af den Kommune, som skal indlemmes, eller af Kommunens Beboere, kan bringes til Anvendelse af Ministeren.

Hvad det første Spørgsmaal angaar, nemlig Spørgsmaalet om, hvilke Beføjelser disse Kommissioner har, som nedsættes af Indenrigsministeren, kan det ikke nægtes, at der mangler nogen Klarhed i Loven over, hvilke Opgaver Kommissionerne skal give sig af med, og specielt over, hvor vidtgaaende Kommissionernes Beføjelser er. I § 8 i Loven nævnes der nemlig kun ganske bestemte Beføjelser, specielt Beføjelsen til at foretage Opgørelser over de økonomiske Virkninger af Indlemmelsen og til at komme med Indstilling om Afgørelsen af selve Erstatningsspørgsmaalet. Som det fremgaar af den Udtalelse, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat om dette Spørgsmaal, mener den højtærede Indenrigsminister, at Kommissionerne ganske specielt skal afgive Indstilling vedrørende Ordningen af de økonomiske Mellemværender, men den højtærede Indenrigsminister føjer til, at der tillige er aabnet en Mulighed for, at disse Kommissioner gennem Forhandlinger søger tilvejebragt en forligsmæssig Ordning mellem de to Kommuner, som Indlemmelsen angaar. I denne Tilføjelse af den højtærede Indenrigsminister ligger der en Tilkendegivelse af, at naar en saadan Opgave ligger indenfor Kommissionernes Beføjelse, maa Kommissionerne selvfølgelig have Adgang til at søge alle de Oplysninger, som de maatte anse for nødvendige, hos de to Parter og ogsaa Adgang til at prøve og undersøge, om det overhovedet er betimeligt og ønskeligt, at der finder en Indlemmelse Sted af den paagældende Landkommune. Da der synes i enkelte Tilfælde i Praksis at have været nogen Tvivl om, hvorvidt Indlemmelseskommisionerne har saa vidtgaaende Beføjelser, og navnlig synes at have været Tvivl om, hvorvidt Kommissionerne kunde søge alle de Oplysninger, som de maatte synes det var rimeligt at faa, har man fra Venstres Udvalgsmedlemmers Side ønsket dette klaret og ønsket slaaet fast, hvad jeg i øvrigt har Forstaaelsen af, at man heller ikke fra anden Side har noget imod, at Kommissionerne har saadan uindskrænket Adgang til at

søge alle Oplysninger, som de maatte ønske. Vi mener, at dette er tilstrækkeligt og fuldt ud klaret ved den Udtalelse, der nu foreligger herom fra den højtærede Indenrigsminister.

Det andet Spørgsmaal, som der har været ført en mere indgaaende Diskussion om i Udvalget, er Anvendelsen af § 5. Efter Lovens § 5 gives der, som jeg før nævnte, Ministeren Ret til udenfor de i §§ 2—4 i Loven nævnte Tilfælde, altsaa udenfor de Tilfælde, hvor der foreligger Enighed mellem de to Kommuner, eller hvor der foreligger ensidige Ønsker fra den ene Kommune, men Tiltrædelse fra visse Grupper af Vælgere i den Kommune, der skal indlemmes, at foretage Indlemmelsen, naar den, efter Indenrigsministerens Skøn er nødvendig eller særlig ønskelig, eller naar ganske særlige Grunde taler derfor. Der er altsaa her givet Indenrigsministeren Adgang til at tvinge en Landkommune eller en Del af denne ind under en Købstadkommune mod Landkommunens Ønske. Jeg synes ikke, det kan nægtes, at der kan være en vis Betænkelighed ved at give en saadan Beføjelse, en Beføjelse, der jo betyder et meget stærkt Indgreb i det kommunale Selvstyre, som man jo dog fra alle Sider er enig om at ville værne. Paa den anden Side er det sikkert absolut nødvendigt, at der i Loven findes en saadan Ventil, idet man ikke kan lukke Øjnene for, at der kan og sikkert ogsaa fra Tid til anden vil forekomme Tilfælde, hvor det maa synes ganske nødvendigt og naturligt, at en Sognekommune eller en Del af denne bliver indlemmet, selv om Sognekommunen absolut ikke ønsker det, men hvor Købstadkommunens Tarv absolut nødvendiggør det. For disse Tilfælde bør der sikkert i Loven være en Ventil, ligesom denne Ventilts Tilstedeværelse maaske ogsaa kan bidrage noget til — saaledes som den højtærede Indenrigsminister peger paa i sin Skrivelse — en større Forhandlingsvillighed fra den Landkommunes Side, for hvis Indlemmelse i det givne Tilfælde alle Forhold absolut taler, selv om Landkommunen er imod Indlemmelsen. Kun mener jeg, at det maaske burde være pointeret i Loven, for endnu stærkere at fremhæve Regelens bestemte Karakter af Undtagelsesbestemmelse, at Hensynene, der fra Ministeriets Side skal afvejes, dels maa være Hensynet til Købstadkommunens berettigede Ønsker, men tillige og i allerhøjeste Grad ogsaa Hensynet til, om Indlemmelsen kan ske uden Til sidesættelse af Landkommunens berettigede Interesse. Dette siges ogsaa udtrykkelig i den Betænkning, der i sin Tid